

ватъ изъ сринатитѣ окопи и започватъ съ страшно ожесточение да обсипватъ врага съ бомби и пушеченъ огънь. Вражитѣ вериги не сж очаквали такова посръщане и като постилатъ заледенитѣ скалаци съ стотици трупове бързо се скриватъ отъ дето сж дошли.

Заловенъ е раненъ сърбинъ. Той тихо стене и стиска здравитѣ си зъби. Разпитваме го, той съ усилие ни разбира.

— Защо атакувате?

Въ предсмъртна агония той отговори:

— Знаехме, че всичко е вече избито отъ артилерийския огънь. Да знаехме, че и френската артилерия не може да ви бие, нѣмаше да атакуваме. Знаемъ братя, по силни сте отъ насъ. — и неговитѣ последни думи сж заглушени отъ новия ураганенъ огънь, който съ всеподемна сила заклакочи отъ къмъ Чеганъ. Всички батареи и минохвъргачки, отъ хаотично разхвърленитѣ Чегански чукари, бълватъ жупелъ съ нѣкаква си невиджана до днесъ адска остървеностъ. Черенъ димъ на гъсти облаци, размѣсени съ мъглата, задушаватъ бранниците и насилат ги заставятъ да слушатъ трясъцитѣ отъ пукашитѣ се замръзнали скали, които отъ безсилието на фугаситѣ пръскатъ и пилѣятъ съ сърцераздирателенъ писъкъ откъртени отъ тѣлата имъ камъни, които се посипватъ върху защитниците.

Цѣлата околностъ кипи, като грамаденъ котелъ подклажданъ отъ хиляди вещици, които сж се събрали тукъ да решаватъ сждбинитѣ на свѣта. Убийствения артилерийски огънь е обхваналъ не само разположението, но и прикритията на поддръжкитѣ, които даватъ жертви иравно съ тия, които сж въ позициитѣ. Всѣкаква връзка е скъсана между частитѣ. Заповѣди, не могатъ да се предаватъ, нито да се разнасятъ. Всѣка частъ е предоставена вече сама на себе си. Всѣки борецъ се превръща въ тоя мигъ самъ за себе си въ генералъ и войникъ. Въ това се състои и нашата сила. Това го усѣщамъ всрѣдъ тоя трѣсъкъ. Азъ самъ не мисля и не чакамъ заповѣдь отъ никого. Така е и въ душитѣ на самитѣ войници. Дойде ли врагътъ, то всички живи ще почнемъ да го отбиваме, безъ да чакаме отъ нѣкого да ни заповѣда, стига